

Den standhaftige tinnsoldat

Det var engang 25 tinnsoldater, de var alle brødre, for de var født av en gammel tinnskje. Geværet holdt de i armen og ansiktet satte de rett frem; rød og blå og nokså deilig var uniformen. Det aller første de hørte i denne verden da lokket ble tatt av esken hvor de lå, var ordet: "Tinnsoldater!" Det ropte en liten gutt og klappet i hendene; han hadde fått dem, for det var hans geburtsdag, og han stilte dem nå opp på bordet. Den ene soldat lignet livaktig den annen, kun en eneste var litt forskjellig. Han hadde ett ben, for han var blitt støpt sist, og så var der ikke tinn nok. Dog stod han like fast på sitt ene som de andre på sine to,

og det er nettopp han som blir merkverdig.

På bordet hvor de ble stilt opp, stod meget annet leketøy; men det som falt mest i øynene, var et nydelig slott av papir. Gjennom de små vinduer kunne man se like inn i salene. Utenfor stod små trær rundt om et lite speil som skulle se ut som en sjø; svaner av voks svømte på sjøen og speilte seg. Det var alt sammen nydelig, men det nydeligste ble dog en liten jomfru som stod midt i den åpne slottsdør. Hun var også klippet ut av papir, men hun hadde et skjørt på av det klareste lin og et lite smalt blått bånd over skulderen liksom et gevant; midt på det satt en skinnende paljett like stor som hele hennes ansikt. Den lille jomfru strakte begge armer ut, for hun var en danserinne, og så løftet hun sitt ene ben så høyt i været at tinnsoldaten slett ikke kunne finne det og trodde at hun kun hadde ett ben liksom han.

"Det var en kone for meg!" tenkte han. "Men hun er noe fornem, hun bor i et slott, jeg har kun en eske, og den er vi 25 om, det er ikke et sted for henne! Dog må jeg se å bli kjent med henne!" Og så la han seg så lang han var bak en snusdåse som stod på bordet. Der kunne han virkelig se på den lille fine dame som ble ved å stå på ett ben uten å komme ut av balansen.

Da det ble ut på aftenen, kom alle de andre tinnsoldater i sin eske og folkene i huset gikk til sengs. Nå begynte leketøyet å leke, både å komme på visitter, føre krig og holde ball. Tinnsoldatene raslet i esken, for de ville være med, men de kunne ikke få lokket av. Nøtteknekkeren slo kollbøtter, og griffelen gjorde kommers på tavlen; det var et spetakkel så kanarifuglen våknet og begynte å snakke med, og det på vers. De to eneste som ikke rørte seg av stedet, var tinnsoldaten og den lille danserinne. Hun holdt seg så rank på tåspissen og begge armene utad; han var liksom standhaftig på sitt ene ben, hans øyne vek ikke et øyeblikk fra henne.

Nå slo klokken tolv, og klask, der sprang lokket av snusdåsen, men der var ingen tobakk i, nei, men en lite sort troll, det var sånt et kunststykke.

"Tinnsoldat!" sa trollet, "vil du holde dine øyne hos deg selv!"

Men tinnsoldaten lot som han ikke hørte det.

"Ja, bare vent til i morgen!" sa trollet.

Da det nå ble morgen og barna kom opp, ble tinnsoldaten stilt i vinduet, og enten det nå var trollet eller trekken, like med ett fløy vinduet opp, og soldaten gikk på hodet ut fra fjerde etasje. Det var en skrekkelig fart, han vendte benet like i været og ble stående på kasketten med bajonetten nede imellom brostenene.

Tjenestepiken og den lille gutten kom straks ned for å søke; men skjønt de var i ferd med å trå på ham, kunne de dog ikke se ham. Hadde tinnsoldaten ropt: her er jeg! så hadde de nok funnet ham, men han fant det ikke passende å skrike høyt da han var i uniform.

Nå begynte det å regne, den ene dråpe falt tettere enn den annen, det ble et ordentlig regnskyll; da det var forbi, kom der to gategutter.

"Se der, du!" sa den ene, "der ligger en tinnsoldat! Han skal ut å seile!"

Og så gjorde de en båt av en avis, satte tinnsoldaten midt i den, og nå seilte han ned av rennestenen; begge guttene løp ved siden og klappet i hendene. Bevar oss vel! Hvilke bølger som gikk i rennestenen, og

hvilken strøm der var; ja, det hadde da også skyllregnet. Papirbåten vippet opp og ned, og imellom så dreide den så raskt så det dirret i tinnsoldaten; men han ble standhaftig, forandret ikke en mine, så rett frem og holdt geværet i armen.

Like med ett drev båten inn under et langt rennestensbrett; der ble like mørkt som om han var i esken.

"Mon tro hvor jeg nå kommer hen," tenkte han. "Ja, ja, det er trollets skyld! Akk, satt dog den lille jomfru her i båten, så måtte her gjerne være dobbelt så mørkt!"

I det samme kom der en stor vannrotte som bodde under rennestensbrettet.

"Har du pass?" spurte rotten. "Hit med passet!"

Men tinnsoldaten tidde stille og holdt enda fastere på geværet. Båten for avsted og rotten baketter. Hu, hvor den skar tenner og ropte til pinne og strå:

"Stopp ham! Stopp ham! Han har ikke betalt toll! Han har ikke vist pass!"

Men strømmen ble sterkere og sterkere! Tinnsoldaten kunne allerede øyne den lyse dag foran hvor brettet slapp, men han hørte også en brusende lyd som nok kunne gjøre en tapper mann forskrekket. Tenk dog, rennestenen styrtet hvor brettet endte, like ut i en stor kanal, det ville være like farlig for ham som for oss å seile ned av et stort vannfall.

Nå var han allerede så nær ved at han ikke kunne stanse. Båten for ut, den stakkars tinnsoldat holdt seg så stiv han kunne, ingen skulle si om ham at han blunket med øynene. Båten snurret tre fire ganger rundt og var fylt med vann like til randen, den måtte synke. Tinnsoldaten stod i vann til halsen og dypere og dypere sank båten, mer og mer løste papiret seg opp. Nå gikk vannet over soldatens hode, - da tenkte han på den lille nydelige danserinne som han aldri mer skulle få se; og det klang for tinnsoldatens øre:

"Fare, fare, krigsmann!

Døden skal du lide!"

Nå gikk papiret i stykker, og tinnsoldaten styrtet igjennom - men ble i det samme slukt av en stor fisk.

Nei, hvor mørkt det var der inne! Det var enda verre enn under rennestensbrettet, og så var der så snevert; men tinnsoldaten var standhaftig og lå så lang han var med geværet i armen. -

Fisken før omkring, den gjorde de aller forferdeligste bevegelser; endelig ble den ganske stille, der for som en lynstråle gjennom den. Lyset skinte ganske klart, og en ropte høyt: "Tinnsoldat!" Fisken var blitt fanget, brakt på torvet, solgt og kommet opp i kjøkkenet hvor piken skar den opp med en stor kniv. Hun tok med sine to fingrer soldaten midt om livet og bar ham inn i stuen hvor de alle sammen ville se sådan en merkverdig mann som hadde reist om i maven på en fisk; men tinnsoldaten var slett ikke stolt. De stilte ham opp på bordet og der - nei, hvor det kan gå underlig til i verden! Tinnsoldaten var i den samme stue han hadde vært i før, han så de samme barn, og leketøyet stod på bordet; det deilige slott med den nydelige lille danserinne; hun holdt seg ennå på det ene ben og hadde det annet høyt i været, hun var også standhaftig. Det rørte tinnsoldaten, han var i ferd med å gråte tinn, men det passet seg ikke. Han så på henne, og hun så på ham, men de sa ikke noe.

I det samme tok den ene av småguttene og kastet soldaten like inn i kakkelovnen, og han gav slett ingen grunn for det; det var sikkert trollet i dåsen som var skyld i det.

Tinnsoldaten stod ganske belyst og følte en hete som var forferdelig, men om det var av den virkelige ild eller av kjærlighet, det visste han ikke. Farvene var rent gått av ham, om det var skjedd på reisen eller det var av sorg, kunne ingen si. Han så på den lille jomfru, hun så på ham, og han følte han smeltet, men ennå stod han standhaftig med geværet i armen. Da gikk der en dør opp, vinden tok i danserinnen og hun fløy lik en sylfide like inn i kakkelovnen til tinnsoldaten, blusset opp i lue og var borte. Så smeltet tinnsoldaten til en klatt, og da piken dagen etter tok asken ut, fant hun ham som et lite tinnhjerter. Av danserinnen derimot var der kun paljetten, og den var brent kullsort.

Ordforklaringer

Gevant – plagg som henger løst med folder, et slags finere skjerf

Paljett – metallpynt

Fornem – fin

Bli ved – fortsette

Griffel – skriveredskap

Kommers – spetakkel, leven, skøyerstreker

Kunststykke – den kunne gjøre kunster, en slags trylleske

Kaskett – skyggelue

Skyllregne – høljregne

Like med ett – i det samme

Vannfall – foss

Snevert – trangt

Sylfide – kvinnelig luftånd

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Skrevet av: Hans Christian Andersen (Offentlig eiendom - public domain)

Oversatt av: Ragnar Arntzen

<http://www.fag.hiof.no/lu/fou/HCA/eventyr.html>

Brukt med tillatelse.

Illustrasjoner: Vilhelm Pedersen (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens:
Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For
å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.